

KRÁLOVSTVO PLCHOV PRINC

Marián Kubicko
ilustroval Jakub Šimjak

Albatros

Kráľovstvo plchov – Princ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Albatros

Marián Kubicko
Kráľovstvo plchov – Princ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**KRÁLOVSTVO
PLCHOV
PRINC**

KRÁLOVSTVO PLCHOV PRINC

Marián Kubicko
ilustroval Jakub Šimjak

Albatros

Text © Marián Kubicko, 2022

Illustrations © Jakub Šimjak, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3149-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3245-1 (v tlačenej verzii) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3246-8 (v tlačenej verzii) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3247-5 (v tlačenej verzii) (mobi)

Venujem Lalke, jej mamke a všetkým našim terajším,
minulým aj budúcim hlodavčekom.

1. Chata

Hlboko v lese v malej chatke bývalo morské prasiatko. Nebolo to obyčajné morča. Bolo huňaté, strakaté, na zadku mu vytŕčal chocholček chlпов a teraz od-dychovalo na gauči pred kozubom, v ktorom si samo zakúrilo. Ktoré morča si dokáže zakúriť? Asi žiadne. Samozrejme, okrem Párka – najslávnejšieho morčaťa v celom lesnom kráľovstve. Že sa volá smiešne? On si myslí, že vôbec nemá smiešne meno. Vymyslela mu ho Laurinka, dievčatko, ktoré morčiatko dostalo na narodeniny a ktoré ho malo veľmi rado. A Párok tiež ľúbil Laurinku.

Lenže teraz neboli spolu. Ona bola v meste a on uprostred hôr. Ona si možno práve písala domáce

úlohy, zatiaľ čo Párok sedel na starom gauči, pozeral do ohňa a spomínal na leto. Minulé leto totiž zažil tie najúžasnejšie dobrodružstvá, aké môže zažiť len veľmi málo zvieratiek.

„Pozri, Párok! Pozri, pozri!“ malá copaňa vystúpila z auta s morským prasiatkom v náručí. Vytešene vystierala ruku k domčeku, poskakovala s ňou a jej piskľavý hlások znel široko-d'aleko po okolí. „To je chata! Naša chata! A tu budeme bývať! Všetky jej pekná?“

Nie je pekná, povedal by Párok, no s ľuďmi sa nerozprával, lebo žiadne zviera sa s ľuďmi nebaví, a preto iba hlasito zapišťal.

Morča malo pravdu. Nebola pekná. Všetky jej okná zastierali ťažké okenice, dvere mala zamrežované a ani tmavé steny nepridávali chate na krásu. Skôr vyzerala ako nedobytná pevnosť, no pre Laurinku bola chata tým najkrajším rozprávkovým domčekom učupeným v prekrásnom rozprávkovom lese.

Nejdeme radšej domov? zapišťal Párok znova, no to už ocko Laurinke otvoril dvere a ona aj so zvieratkom vkročila dnu.

„Fúúú! Tu to ale smrdí!“ dievčatko ovanul zápach zatuchliny.

Zaujímavé, pričuchol si Párok a potom si zavoňal ešte raz. Niečo sa mu na tom pachu nezдало. Cítil plesseň,

príjemnú vôňu hřibov, ktoré tu ktosi sušil a zabudol na ne, suché drevo prežraté červotočmi, voňavú materinu dúšku a nakoniec ešte pach čohosi, čo nepoznal a čo spôsobilo, že sa mu zaraz postavili všetky chlpy na zadku. A že tých chlпов nebolo málo!

Párok vnútri nebol ani minútu a už sa triasol od strachu.

Dni na chate boli nudné.

Párkove dni boli nudné, aj keď bol doma. Celé predpoludnie preležal, lebo sa na raňajky tak napráskal senom, že sa nevedel ani pohnúť, poobede ho vypustili do izby, no on sa iba lenivo prešmátral do kúta a spal. Laurinka sa hrala, Párok ju jedným očkom sledoval a trýpol, či ho náhodou nebude chcieť zapojiť do hry. Občas ho obliekla do sukničky, čo sa mu nepáčilo. Inokedy mu vytvorila labyrint z kociek, čo sa mu tiež nepáčilo, a občas mu naservírovala maškrtky. To mal rád.

Párkove dni na chate sa od tých doma nijako nelíšili. Pri starej studni mu ľudia vytvorili výbeh a čakali, aký bude nadšený, že sa môže prejsť po tráve. Nebol nadšený. Stiahol sa do rohu a snažil sa spať, no tráva ho stále štekľila na brušku. Okrem toho, na lúke pred chatou bol taký hluk, že spať ani nedokázal. Štebotali vtáci, zurčal potok... a tie cvrčky! Neskutočné, ako hlasno cvrlikali.

„Ahoj, zajac!“ začul.

„Kto...?“

„Ahoj, zajac, hovorím!“ spod stebielka vyliezol lúčny koník.

Lúčny koník sa volá preto lúčny, lebo žije na lúkach. A prečo sa volá koník? Je ohromne pažravý a veľmi dobre skáče. Dokonca až tak dobre, že vie preskočiť dvadsaťnásobok dĺžky svojho tela. Inak povedané, ak by nejaký chlapec alebo dievča chceli skákať ako lúčny koník, museli by z miesta skočiť približne tridsať metrov. A to by bol teda poriadny skok!

„Ja nie som zajac,“ odvrkol Párok.

„Ty nie si ani zajac?“ Lúčny koník bol drzý, rovnako ako všetky koníky na svete. „Samozrejme, že nemôžeš byť zajac. Veď nemáš dlhé uši. A aj ten milý malý chvostík ti chýba. Čo si vlastne zač?“

„Ja som morské prasiatko!“ odvetil Párok.

„Ty si prasa?“ rozchichotal sa koník.

Občas videl diviaky na lúke, no Párok sa na ne ani trochu nepodobal.

„Morské prasa!“ zapišťal urazene.

„Len sa neurážaj. Ja som Frederik, lúčny koník, a predsa nevyzerám ako kôň. Takže ani ty nemusíš vyzeráť ako skutočné prasa. A čo je to more? Tam žiješ?“

Morské prasiatka, samozrejme, nežijú v mori. Dokonca nie sú ani dobrými plavcami. Pochádzajú z Ameriky. Keď sa prvýkrát objavili u nás v Európe, z Ameriky ich priviezli cez more. Preto sa volajúorské.

„Nie. Nežijem v mori. Ja žijem tu, v tejto chate.“

„A nebojíš sa?“ opýtal sa koník.

„Čoho by som sa mal báť?“

„Ty to nevieš? Veď v tejto chate každú noc straší.“

Nadišiel večer a po večere noc. Laurinka sa s rodičmi vrátila z akejsi túry a bola taká unavená, že sa ani nenajedla a hneď zalezla do postele. Dokonca ani nepohladkala Párka! A ani nenakrmila! Samozrejme, mohol sa dosýta najesť trávy vo výbehu, ale prečo by to robil, keď mu dievčatko každý večer dávalo chutnú mrkvu? Lenže tentoraz ostal hladný a vystrašený.

Svetlá zhasli a v izbe zavládla úplná tma. Párok si nevidel ani na špičku nosa a pritom mal oči vypúlené ako surikata. Neustále napíнал uši, strachujúc sa, že začuje duchov, o ktorých mu rozprával koník.

Surikaty sú malé šelmičky, ktoré vyzerajú veľmi milo a žijú v africkej savane. Sú veľmi spoločenské. Rady sa vyhrievajú na slnku, až to vyzerá, že sa opaľujú. No zopár dospelých jedincov vždy zostáva na stráži, sú vztýčení

na zadných nohách a svojím pozorným zrakom sledujú okolie, či sa neobjaví nejaký predátor. Okolo očí majú čierne kruhy, ktoré pohlcujú slnečné svetlo, a preto vyzerajú, akoby ich mali vypúlené. Alebo akoby mali na očiach čierne okuliare.

Nástenné hodiny hrozivo tikali.

Vonku šumel potok hlasnejšie než cez deň.

Chladnička v kuchyni vrčala.

Strašidlo nikde. Našťastie.

Až na...

„Čo je to?“ morča zdvihlo ľavé uško.

V stene niečo škrabalo.

„Čo je to?“ všetky chlpy sa mu postavili.

Nepríjemný škrabot sa blížil k nemu.

„Kto si? Čo si?“ striaslo ho. „Keď si dobré stvorenie, radšej odíď, lebo sa ťa bojím! Keď si zlé...“ nedokončil.

V kozube niečo hlasno žuchlo.

„Hííí!“ Párok zhíkol od strachu.

Kozubové dvierka ohromne zaškrípali a napriek tme morské prasiatko uvidelo, ako ich odtláča laba s dlhými pazúrmí.

Alebo si to iba predstavovalo.

Lenže tie oči... svietiace oči, ktoré sa pozerali priamo naňho, si už nevymyslel. Tie boli skutočné.

2. Strašidelné oči

„Ahóóój!“ povedala opacha z kozuba.

Dvierka znova zavrzgali, otvorili sa a zaraz bolo očí oveľa viac. Jeden z tých tvorov urobil pár krokov, lepšie povedané pár skokov, a už aj bol pri Párkovej kletke.

Morča sa triaslo hrôzou.

„Vari sa nás bojíš?“ pískol tvor podobným hláskom, aký malo morské prasa.

„Bojím,“ odvetil nešťastne Párok.

„Nás sa báť nemusíš.“

„A ani mňa,“ zahučalo hrubo ďalšie stvorenie.

Neboli väčšie ako morčatá. Vlastne boli o dosť menšie. Až na toho hučiaceho, ktorý bol možno päťkrát

taký veľký ako ostatní. Mali srst', veľké oči a obratný chvost. Podobali sa na vevericu, no Párok si bol istý, že to veveričky nie sú. Tie už videl – v telke.

„My sme plchy!“ tvor-ozruta bez námahy otvoril klietku.

„Plchy?“ vyšlo z Párkových úst.

Plch sivý je nočný hlodavec. Skutočne sa podobá veveričke, je však o čosi menší. Má sivú farbu, len jeho bruško je snehobiele. Je veľmi zvedavý, všetko rád preskúmava, preto sa stal postrachom chatárov. Nezriedka sa totiž dostane do chaty, kde potom prehľadáva všetky miestnosti. Jeho najobľúbenejšími sú kuchyňa a špajza. Plch je spoločenské zviera a nikam nechodí sám. Viete si predstaviť menšiu tlupu plchov v špajze?

„Pod' sa s nami hrať!“ podal mu labku najhuňatejší z plchov.

„Hrať sa? Ved' je noc!“

„V noci je to najzaujímavejšie. Máme tu tunely. V stenách. Hráme sa na schovávačku. Naháňame sa a budíme ľudí. To je najlepšie. Keď ich zobudíme, začnú búchať do steny a nás to potom perfektne nadhadzuje. Je to zábava.“

„To vy tu strašíte?“

„Áno,“ pritakal silák. „Pod' strašiť aj ty!“

A tak Párok šiel. Pomohli mu dostať sa von z kletky a spolu zamierili do kozuba. Lebo práve z neho viedli plšie tunely.

„To je nádherné!“ nevedelo sa morča vynadávať.

V tuneloch nebola tma. Vôbec. Na stenách žiarilo krásnou modrou farbou niečo ako malé trblietky diamantového prachu.

„To sú plesne!“ odvetil mu veľký plch. „Tá vec, čo sa objaví na jedle, keď sa začne kaziť.“

„Ja viem, čo sú plesne!“ odvrkol Párok. „Ale ako to, že svietia?“

„Hmm. Tieto plesne asi chceli byť zaujímavé, preto svietia. Ako ty. Si tučný, farebný a chýba ti chvost. Si zaujímavý plch.“

„Ja nie som plch!“ odvetil urazene.

„Nie si? Čo si teda?“ zapišťal jeden z plchov, ktorý sa naňho tlačil zozadu.

Bol to úzky tunel. Párok nevedel pootočiť ani hlavu, nieto sa ešte obzrieť dozadu. Napriek tomu odvetil: „Som...“ chcel povedať morské prasiatko. Lenže ak by to povedal, začali by sa ho vypytovať, prečo je morské, a smiali by sa, že je prasa. Rovnako ako lúčny koník Frederik.

„... som morča. A volám sa Párok.“

Vtedy sa chodbou rozľahol hlasný piskľavý smiech.

„Čo sa smejete?“ začal sa nahnevane vrtieť.

„Vieš, čo je párok? Ľudské jedlo. Taká klobása. Len je v ňom menej mäsa...“

„Ak v ňom vôbec nejaké je,“ doplnil silák. „Už som to ochutnal. Nechutí. Ale ľudia to jedia v jednom kuse.“

Ochutnal by plch nejaký mäsový výrobok, ako napríklad klobásu alebo párky? Ved' predsa nie je žiaden mäsožravec! Pravda je však taká, že aj keď hlavnú zložku potravy plcha tvoria plody a semená drevín, občas si pochutnajú aj na živočíšnej potrave. Väčšinou sú to hmyz a iné bezstavovce, no nezriedka aj vajíčka vtákov. A chatári by vám vedeli rozprávať, akú šarapatu im dokážu plchy narobiť v špajze aj na policiach so salámami.

Len tak mimochodom. Ak máte doma hlodavca – domáceho maznáčika – ponúknite mu občas varený bielok alebo sušené múčne červy. Poteší sa.

„No a?“ Párok bol urazený, že sa mu vysmievajú. Meno mu dala Laurinka a on ju mal rád! No a čo, že je to nejaký mäsový výrobok! „A ty sa ako voláš? Ha?!“ zapíšťal na veľkého plcha.

„Ja som Drobec. Môj otec sa volal Drobec aj môj dedko sa volal Drobec. A za tebou je moja dcérka Drobinka.“

„Aha!“

Párok nič viac nedodal. On sa síce urazil, lebo sa smiali z jeho mena, no nehodlal uraziť Drobca, že sa tak vtipne volá. Najmä, keď sa tak volá celá jeho rodina.

To už dorazili na miesto a morča znova zakvičalo nadšením: „Jéj, to je vaše kráľovstvo?“

„Hi, hi!“ zasmiala sa Drobinka. „Toto je povala. Naše kráľovstvo je oveľa, oveľa väčšie. A krajšie.“

„Vy máte kráľovstvo so skutočným kráľom a tak?“

„Máme,“ odvetil mu Drobec a šťuchol do morčiatka, aby sa mohla začať ich obľúbená hra – naháňačka.

Morské prasiatko sa unaví veľmi rýchlo. A Párok sa unavil dvakrát rýchlejšie než všetky morčatá na svete. Mohla za to klietka, v ktorej bol väčšinu života zavretý. Mal v nej zbytočný komfort. Vždy čistú podstielku, voňavé seno, vodu a chrumkavé granuly. Nemal pohyb, a keď sa teraz naháňal s plchmi, začalo mu srdce biť prudšie a malé morčacie pľúca nevládali s dychom.

„Stojte... zastavte... stojtééé!“ fučal z posledných síl. „Potrebujem prestávku!“

„Prestávku? Čo je to prestávka?“ pozrela naňho zvedavo Drobinka.

Aj ostatné plchy, a že ich pod strechou nebolo málo, naňho gúľali očkami.

„Nevládzem! Musím si oddýchnuť.“